

Arrest

nr. 342 199 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2025 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 335 327 van 31 oktober 2025.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, geboren op X.

Op 25 oktober 2025 werd de verzoekende partij, komende vanuit Kinshasa met vlucht SN358, weerhouden door de met grenscontrole belaste autoriteiten te Zaventem, omwille van een onduidelijk reismotief.

Op 25 oktober 2025 nam de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van een visum.

Op 25 oktober 2025 nam de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

Op 25 oktober 2025 nam de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing tot terugdrijving en deze is als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op 25.10.2025 om uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat....., werd door ondergetekende,.....

de heer / mevrouw :

naam K. voornaam A. B.

geboren op 17.02.1993 geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te /

houder van het document PP nummer OP1130396
afgegeven op : 29.07.2022

houder van het visum nr. 011223523 van het type C afgegeven door Griekenland
geldig van 22.10.2025 tot 21.04.2026
voor een duur van 90 dagen, met het oog op : /

afkomstig uit Kinshasa met vlucht SN358, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

Reden van de beslissing:

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen als toerist en verklaart niemand in België te kennen. Betrokkene is niet in het bezit van enige toeristische referentie. Bovendien is betrokkene in het bezit van een hotelreservatie die geannuleerd blijkt te zijn. Betrokkene kan niet bewijzen waar zij zal verblijven. Betrokkene past nadien haar verklaring aan en zegt een afspraak te hebben bij een dokter in Brussel

de volgende documenten konden niet worden overgelegd: toeristische referentie, hotelreservering, uitnodiging”

De tweede bestreden beslissing betreft de beslissing tot intrekking van het visum van de verzoekende partij en deze is als volgt gemotiveerd:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw, Meneer K., A. B.

De/het _____, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visum onderzocht. Nummer 011223523, afgegeven: 16.10.2025.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen als toerist en verklaart niemand in België te kennen. Betrokkene is niet in het bezit van enige toeristische referentie. Bovendien is betrokkene in het bezit van een hotelreservatie die geannuleerd blijkt te zijn. Betrokkene kan niet bewijzen waar zij zal verblijven. Betrokkene past nadien haar verklaring aan en zegt een afspraak te hebben bij een dokter in Brussel

de volgende documenten konden niet worden overgelegd: toeristische referentie, hotelreservering, uitnodiging”

2. Onontvankelijkheid

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 2 november 2025 werd teruggedreven.

Aldus blijkt de beslissing tot terugdrijving volledige uitvoering te hebben verkregen. Dit wordt niet betwist door de advocaat van de verzoekende partij.

De Raad stelt aldus vast dat de beslissing tot terugdrijving ten gevolge van haar uitvoering uit het rechtsverkeer is verdwenen.

In zoverre het beroep gericht is tegen deze beslissing is het beroep zonder voorwerp geworden en om deze reden onontvankelijk.

2. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing tot intrekking van het visum

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 5 en 15 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het “*principe de bonne administration*” (vrije vertaling: het beginsel van behoorlijk bestuur), van het evenredigheidsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij verwijt de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout te hebben gemaakt, alsook een gebrek aan grondigheid.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“A l'appui de sa requête, la partie requérante fait valoir les moyens suivants :

- *La requérante prend un premier moyen fondé sur la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3, de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, de l'erreur d'appréciation, et de l'insuffisance dans les causes et les motifs ;*
- *De la violation du principe de bonne administration et de proportionnalité;*
- *De la violation des articles 5 et 15 de la directive 2008/115/CE dite Directive Retour;*
- *De la violation de l'article 3 de la CEDH*

La décision querellée est libellée comme suit:

« Cfr annexe 1) Alors que :

A. Quant à la violation de l'article 5 de la directive retour

La partie adverse motive sa décision par le fait que la requérante ne dispose pas des documents justifiant l'objet est séjour envisagé et les conditions du séjour.

En d'autres termes, l'acte attaqué affirme que la requérante ne dispose pas des documents requis pour pénétrer sur le territoire et décide de la placer en détention en attendant son refoulement.

Pour rappel, l'article 5 de la directive Retour stipule que:

«Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé

Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,*
 - b) de la vie familiale,*
 - c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement*
- »*

Il ressort des éléments de la cause que lors de son contrôle à la frontière, la requérante a présenté la confirmation de son rendez-vous médical avec le Docteur R. S. (...), consultation au Louise Medical Center le 27/10/2025 à 17h (Pièce 2).

La partie adverse ne remet pas en cause l'existence de rendez-vous médical mais considère que celui-ci est incompatible avec son autorisation de séjour car elle ne connaît personne en Belgique et ne dispose pas de guide touristique ni de lieu de séjour défini.

Or, il ressort des éléments de la cause que contrairement à ce qu'affirme la partie adverse, la réservation d'hôtel était valable et que son annulation est due à sa non-présentation le premier jour de son séjour (pièce 3). Ce qui démontre que les motifs de la décision sont dès lors contredits par les pièces déposées.

Pour rappel, l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 impose que la motivation indique les considérations de droit et de fait qui fondent la décision et qu'elle soit adéquate.

L'article 5 précise que l'urgence ne dispense pas de motiver, et l'article 6 confirme que ces exigences demeurent lorsqu'un régime particulier prévoit des obligations moins contraignantes que la loi de 1991.

Dans le même ordre d'idées, le Code frontières Schengen exige que tout refus d'entrée soit notifié par une décision motivée au moyen du formulaire uniforme (annexe V, partie B), avec motifs précis. La CJUE1 rappelle que l'autorité doit remplir le formulaire standard et que le refus d'entrée s'inscrit dans un régime exigeant un énoncé clair des raisons (art. 14 SBC) .

En outre, la motivation est illégale lorsqu'elle se réduit à des formules stéréotypées, générales, contradictoires ou incompréhensibles, ou lorsqu'elle n'est pas exprimée dans l'acte de manière à permettre au destinataire de comprendre les raisons concrètes du refus.

En l'espèce, l'acte attaqué se limite à cocher le motif (« absence de documents justifiant l'objet et les conditions du séjour ») en énonçant, de manière stéréotypée, que la réservation d'hôtel serait « annulée » et que l'objet du séjour ne serait pas établi, sans expliquer pourquoi le rendez-vous médical dûment confirmé (le 27/10/2025 à 17h au Louise Medical Center) n'établit pas l'objet du séjour, ni pourquoi sa réservation d'hébergement ne répondrait pas aux conditions de séjour.

Or, l'article 3 exige une motivation adéquate, c'est-à-dire, concrète et circonstanciée.

En l'espèce, l'état de santé de la requérante devait-être pris en compte comme l'exige l'article 5 de la directive retour. Ce qui n'est pas le cas en l'espèce.

Dès lors, force est de constater que l'acte attaqué n'est pas adéquatement motivé car il ne comporte aucune explication individualisée quant à (i) la consultation médicale ; (ii) l'hébergement temporaire ; (iii) l'adéquation de ces éléments aux exigences du SBC. C'est cette économie de motifs qui ne satisfait pas aux articles 3 et 5 de la loi de 1991.

Par conséquent, il y a lieu de faire le constat de l'illégalité de la décision querellée qui repose sur des motifs inexacts.

B. De la violation du principe de bonne administration, de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'absence de minutie

• Rappel des principes:

Au regard du devoir de minutie, principe général de bonne administration, « aucune administration ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer » ;

Il n'est pas superflu de rappeler que le principe de minutie « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » ;

La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents, au titre du principe de bonne administration, a déjà été consacrée par le Conseil d'Etat :

« Veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » ;

« (procéder) à un examen complet et particulier des données en l'espèce, avant de prendre une décision » ;

• Dans le cas d'espèce:

La requérante met en exergue ce qui suit :

• Elle a déjà effectué plusieurs voyages en Belgique et a toujours quitté le territoire à l'expiration de son séjour

• L'absence de vérifications élémentaires. Alors qu'un rendez-vous médical daté et identifié a été produit (objet du séjour), l'autorité administrative n'explique pas avoir vérifié leur réalité/pertinence (contact prestataire, contrôle de la convocation, etc.). Or, le devoir de minutie oblige à de telles vérifications avant d'écarter ces éléments⁴. Une telle vérification aurait permis d'aborder le séjour de la requérante différemment que dans le cadre du tourisme et lui exiger des guides touristiques (non-adapté au type de séjour entrepris).

• Les pièces produites ont été ignorées ou mal appréciées. L'administration n'articule pas en quoi l'hébergement temporaire (réservation d'hôtel) serait insuffisant ni pourquoi un visa uniforme en cours de validité ne milite pas, à tout le moins, pour des mesures moins attentatoires qu'un refoulement immédiat. Le Conseil de céans⁵ sanctionne régulièrement ces lectures incomplètes du dossier comme contraires au principe de minutie.

• Le formulaire Schengen non "mis en situation". Se limiter à cocher un motif standard (Annexe V) sans intégrer les éléments concrets (soins programmés, hébergement) ne satisfait ni au SBC ni aux exigences de motivation adéquate. En effet, l'autorité devait exposer pourquoi ces pièces ne suffisaient pas au jour de la décision.

• Les éléments médicaux n'ont pas été pris en considération par la partie adverse alors que lorsqu'elle est face à des données de santé pertinentes et actuelles, elle doit avoir une attention accrue. En l'occurrence lorsqu'on est en présence des problèmes de thyroïde et minimiser le rendez-vous imminent révèle d'un défaut d'examen complet⁶ de la cause.

• Il ne ressort pas de l'acte attaqué la mise en œuvre du principe de proportionnalité, ni la volonté de recherche de solutions moins attentatoires alors que dans pareil situation, l'autorité devait mettre en balance l'objectif de contrôle avec l'atteinte portée par un refoulement immédiat, alors que des soins programmés sont établis d'une part, et se fonder sur le SBC qui prévoit expressément la possibilité d'autoriser l'entrée pour motifs humanitaires (art. 6(5)(c)). Le silence sur cette alternative – alors que des soins datés existent – illustre un défaut de proportionnalité et de minutie⁷.

Le refus de la prise en compte de ces informations qui démontrent que l'objet et les conditions de séjour envisagés sont remplis.

Partant de ce constat, la décision de refoulement de la requérante n'est ni plus ni moins illégale et arbitraire.

Par Conséquent, sa demande doit-être déclarée fondée.

C. Quant à la décision d'annulation de visa:

La partie décision entreprise est le corollaire de la décision de refoulement.

Dans la mesure où la motivation de la décision principale est illégale au regard de ce qui précède, il y a lieu de faire application de l'adage selon lequel, l'accessoire suit le principal.

Partant de ce constat, il y a également lieu de constater l'illégalité de cette décision et de l'annuler."

2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "midden" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Waar de verzoekende partij in haar enig middel de schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur" aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door op algemene wijze de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur aan te voeren, slaagt zij hier niet in en is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze uiteenzet waaruit de schending van deze bepalingen zou bestaan. Om deze reden is dit onderdeel van het middel reeds onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office).

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

Bovendien kan de Terugkeerrichtlijn niet dienstig aangevoerd worden tegen de beslissing tot intrekking van een visum dat hoe dan ook geen terugkeerbesluit vormt.

De verzoekende partij verbindt de volgens haar noodzakelijke nietigverklaring van de beslissing tot intrekking van het visum aan de eventuele nietigverklaring van de beslissing tot terugdrijving.

Ook al is de beslissing tot terugdrijving thans uit het rechtsverkeer verdwenen, dient in casu te worden onderzocht of deze beslissing rechtsgeldig was getroffen op het ogenblik dat ze aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen.

Hieraan is in casu, zoals blijkt uit wat volgt, voldaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen tot terugdrijving en tot intrekking van een visum duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Voor de beslissing tot terugdrijving heeft de verwerende partij aangegeven dat zij toepassing maakte van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voor de beslissing tot intrekking van het visum heeft de verwerende partij aangegeven dat zij toepassing maakte van artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Dit telkens na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

De verwerende partij heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die haar ertoe brachten tot dit besluit te komen. De uiteenzetting in de bestreden aktes stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, en de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout verwijt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Daar waar de verzoekende partij de gemachtigde een gebrek aan grondigheid verwijt, voert zij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De beslissing tot terugdrijving steunt op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Voorts bepaalt artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken. De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”

Hieruit blijkt dat aan een derdelander die visumplichtig is, ook al is deze houder van een geldig visum bij aankomst aan de grensdoorlaatpost, zoals de verzoekende partij die de Congolese nationaliteit heeft, de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd indien deze het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet kan staven. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij in het bezit is van een geldig visum, doet dan ook geen afbreuk aan de mogelijkheid van de verwerende partij om over te gaan tot het nemen van de in casu bestreden beslissing, op grond van de daarin vervatte motieven.

De beslissing tot intrekking van een visum steunt op artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) (...)*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*

(...)

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening.”

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen dat de verzoekende partij haar reismotieven en verblijfsomstandigheden niet heeft gestaafd steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Met name blijkt uit het verslag van de grenspolitie (zie administratief dossier, grensverslag d.d. 25 oktober 2025) dat de verzoekende partij op 25 oktober 2025 om 7u42 werd geïntercepteerd aan de grensdoorlaatpost van de luchthaven van Zaventem. Hierbij werd vastgesteld dat de verzoekende partij in het bezit was van een Congolees paspoort en een Schengenvisum type C uitgegeven door Griekenland op 16 oktober 2025 en geldig van 22 oktober 2025 tot 21 april 2026, alsook dat zij voor de vierde keer naar België reisde met een Schengenvisum uitgegeven door Griekenland.

De verzoekende partij werd vervolgens op de luchthaven gehoord door de bevoegde politiediensten die om 9u18 hieromtrent de volgende vaststellingen deden:

“Betrokkene is aankomende passagier vanuit FIH met vlucht SN358. Zij biedt zich aan bij de grenscontrole aankomst en identificeert zich aan de hand van een gewoon paspoort van COD met nummer (...) als de genaamde K. A. (...)1993. Tijdens de grenscontrole heeft dienstdoende grenscontroleur twijfels aan het reismotief, ze zegt in België niemand te kennen en alleen te reizen, maar wordt steeds opgebeld. Eveneens vindt de grenscontroleur het eigenaardig dat betrokkene steeds naar België komt met een visum uitgegeven door Griekenland.

Ten burele verklaart betrokkene 5 dagen voor toerisme naar België te komen en hier niemand te kennen. De terugkeer is voorzien op 29/10 via onze luchthaven. Betrokkene legt een hotelreservatie voor, maar na controle blijkt deze geannuleerd te zijn. Betrokkene is in het bezit van 200 US-dollar en een VISA-kaart. Het

is opmerkelijk dat betrokkene 4 visa van Griekenland heeft en hiermee steeds naar België blijkt te komen. Wanneer we het Belvis bekijken, zien we dat bij de visa steeds Hongarije als land van eerste binnenkomst staat en telkens een verblijf van 10-14 dagen voor toeristische doeleinden. Wanneer er aan betrokkene vragen waarom ze niet naar de Belgische ambassade gaat om een visum aan te vragen, zegt ze daar nog niet over nagedacht te hebben. Ze herhaalt steeds dat het een Schengenvisum is. Dit geeft een sterk vermoeden van visashopping. Wanneer ik meedeel een verslag op te stellen, zegt ze me nog een medische afspraak te zijn, wat uiteindelijk een afspraak betreft bij een dokter in Brussel.”

De verzoekende partij betoogt dat zij aan de grenspolitie de bevestiging van haar medische afspraak bij dokter R.S voor 27 oktober 2025 heeft getoond. Zij voegt dit stuk toe bij haar verzoekschrift. Daarnaast stelt zij dat haar hotelreservering wel geldig was maar dat deze reservering pas geannuleerd werd nadat de verzoekende partij niet was komen opdagen. Zij voegt hierbij stuk 3 toe aan haar verzoekschrift.

De Raad kan de verzoekende partij niet volgen. Uit het verslag van de grenspolitie kan niet blijken dat zij een medische afspraak met dokter R.S. heeft voorgelegd. Dit document wordt niet vermeld onder de rubriek documenten, welke verwijzen naar de stukken die de verzoekende partij bij zich had. In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing berust op relevante vaststellingen die volkomen ondersteund worden door het verslag van de luchthavenpolitie. Uit niets blijkt dat de verwerende partij de haar voorliggende gegevens zou hebben miskend.

De verzoekende partij maakte wel melding van een medische afspraak, weliswaar nadat haar werd meegedeeld dat er een verslag zal worden opgemaakt. Zij verduidelijkte dat het om een medische afspraak bij een dokter in Brussel zou gaan. Deze verklaring werd opgenomen in het grensverslag. Bij haar verzoekschrift voegt ze voor het eerst een stuk toe dat bevestigt dat ze op 23 oktober 2025 een afspraak maakte voor een bezoek aan de tandarts R.S. op 27 oktober 2025 om 17u. Dit komt geenszins overeen met de uiteenzetting in haar feitenverklaring waarbij ze stelt problemen te hebben met haar schildklier en ook gynaecologische problemen te hebben, waarvoor geen opvolging en verzorging bestaat in haar land van herkomst en waarvoor haar een behandeling werd aanbevolen bij dokter R.S. en N.B.A. Vooreerst wordt op het stuk geen melding gemaakt van een afspraak bij dokter N.B.A. en verder ziet de Raad niet in hoe een tandarts een oplossing kan bieden voor schildklierproblemen en gynaecologische problemen. De verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat zij gezondheidsproblemen heeft. Noch toont zij aan dat zij om deze redenen om humanitaire redenen tot het grondgebied zou moeten worden toegelaten.

Wat betreft de hotelreservering heeft de grenspolitie deze gecontroleerd, zo blijkt uit het grensverslag en werd om 9u19 vastgesteld dat deze werd geannuleerd. Thans legt de advocaat van de verzoekende partij een stuk voor waaruit blijkt dat hij eerst telefonisch contact heeft gehad met het hotel en waarbij hij vraagt om te bevestigen dat de hotelreservatie pas werd geannuleerd om 22u nadat de verzoekende partij niet was komen opdagen. Het hotel bevestigt na dit telefonisch onderhoud dat de reservering pas om 22u werd geannuleerd. De Raad kan niet nagaan wat er telefonisch werd besproken tussen de advocaat en de hotelreceptionist. Er kan niet worden uitgesloten dat het stuk een gesolliciteerd karakter heeft. De Raad ziet geen reden om te twifelen aan de vaststellingen van de grensambtenaar die toch dagelijks te maken heeft met dergelijke controles.

Voorts blijkt toch ook dat de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat ze voor toerisme 5 dagen naar België kwam en niemand kende en pas haar verklaringen wijzigde nadat haar werd aangegeven dat er een verslag zou worden opgesteld. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing, noch uit het grensverslag dat van de verzoekende partij verwacht werd dat ze over toeristische reisgidsen zou beschikken. Wel wordt vastgesteld dat ze geen enkele toeristische referentie heeft en wordt er zwaar getild aan het feit dat ze ineens haar verklaringen wijzigde.

Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat het heel onduidelijk is wat het reismotief is van de verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden betreffen de opgegeven motieven geen stereotiepe motieven. Evenmin kan de verzoekende partij gevolgd worden waar ze stelt dat de verwerende partij zich bij het invullen van het Schengenformulier beperkt heeft tot het aankruisen van het standaardmotief, zonder zelf concrete motieven op te geven. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze ook concrete motieven bevat eigen aan de situatie van de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande vaststellingen besluit de Raad dat de verzoekende partij geenszins weerlegt dat het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te onderbouwen.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot terugnrijving en de beslissing tot intrekking van het visum zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook niet aangetoond.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU